

HỌC, YÊU MẾN, VÀ SỐNG ĐỨC TIN CỦA CHÚNG TA

Thư Mục Vụ Của

Đức Cha Tod David Brown

Giám Mục Giáo Phận Orange

Không lâu trước đây trong một buổi hội thảo, tôi đã được thưởng thức phần trình diễn âm nhạc sống động do ca đoàn gồm những bạn trẻ gương mặt đầy phấn khởi thuộc trường học Giáo Xứ La Purisima. Nhìn các em, chúng ta mới hiểu rằng các em không những chỉ giúp vui cho chúng tôi, nhưng các em một cách xác tín tin tưởng vào những gì mà các em hát lên. Đặc biệt là trong bài ca cuối cùng của chương trình. Một trong các em hát: “Chúng ta sẽ sống còn những khi gặp thử thách; chúng ta sẽ giữ đức tin chúng ta sống động!”. Và rồi cả ca đoàn cùng cất lên: “Học hỏi đức tin của chúng ta! Yêu mến đức tin của chúng ta, sống đức tin của chúng ta. Alleluia!”. Khi các em hát về học hỏi đức tin,

tất cả đều chỉ vào đầu mình; rồi các em ôm lấy trái tim mình khi hát về yếu mến đức tin, và khi hát về sống đức tin, các em mở rộng vòng tay hướng về thế giới rộng lớn¹. Các em đã khuyến khích tất cả mọi người chúng ta.

Tôi gửi lá thư mục vụ này đến với anh chị em thuộc Giáo Phận Orange, nguyện xin Chúa Thánh Thần tuôn đổ hồng ân Ngài để khuyến khích tất cả mọi người chúng ta kiếm tìm một nhiệt tâm hăng say như thế đối với đức tin của chúng ta. Chớ gì những lời ca ấy đánh động con tim mỗi người chúng ta. Đúng vậy, giáo hội địa phương của chúng ta sinh động và phát triển; chúng ta còn nhiều điều phải tri ân và lấy làm hãnh diện. Nhưng theo kinh nghiệm của riêng tôi, những nét đặc sắc này vẫn chưa đủ. Thời gian thường đem lại nhiều thay đổi.

Đang khi viết thư này cho anh chị em, tôi như mang tâm tình của thánh sử Mátcô. Khi đọc những gì ngài viết, tôi không chỉ nhìn thấy những dòng chữ đã diễn tả những hành động của Chúa Giêsu, mà còn cảm nhận được sự linh ứng khi viết cuốn Phúc Âm tiên khởi này. Nguyên nhân thúc đẩy là sự quan tâm của ngài về thái độ lỏng lẻo đối với đức tin nơi cộng đoàn của ngài. Một thế hệ sau cuộc đời, sự chết và phục sinh của Chúa Giêsu, Thánh Máccô đã kể lại những biến cố xúc động này với một cặp mắt sắc bén đối với viễn ảnh những sự bất bở ngài nhìn thấy trước một cách rõ ràng đến rành trong chân trời đối với cộng đoàn thân yêu của ngài. Ngài tự hỏi mình: Chúa Giêsu đã nói những gì và đã làm những gì mà khiến cho niềm tin của các môn đệ được sống động. Làm cách nào ngài [thánh Mátcô] có thể thúc đẩy các môn đệ mình để họ sẵn sàng đáp lời mời gọi của Đức Giêsu để vác thập giá? Nếu không có được kinh nghiệm biến đổi sâu sắc từ nội tâm, ngài e rằng họ khó mà giữ vững đức tin. Thêm vào đó, ngài sợ

¹ "Faith: Learn It, Love It, Live It!" composed by Roger E. Minkle, Ph.D., Associate Principal, Saint Jeanne de Lestonnac School

rằng họ cũng có thể kết thúc như Thánh Phêrô, người đã lớn tiếng tuyên xưng sự trung thành của mình đối với Đức Kitô, nhưng khi gặp thử thách đã chối Ngài. Tin Mừng Thánh Mátcô đã được viết dưới sự linh ứng của Chúa Thánh Thần như một lời mời gọi cộng đoàn sơ khai (và chúng ta) sống mật thiết hơn với Chúa Cứu Thế và để sẵn sàng đi theo gương hy sinh của Ngài một cách trọn vẹn hơn.

Có một điều khác với Thánh Mátcô là tôi không thấy trước mắt một cuộc bắt đạo. Tuy vậy, thời gian hiện nay cũng đầy những cam go cho Giáo Hội Công Giáo. Lòng dấn thân theo Đức Giêsu của chúng ta không bị thách đố bằng lòng dấn thân theo Ngài qua giáo hội, một giáo hội đã gây thương tích cho một số phần tử của mình. Chúng ta không thể coi nhẹ những niềm đau mà những nạn nhân đã cảm nhận nơi Giáo Hội trong các vụ tố cáo. Chúng ta không ngưng tìm cách giải hòa và xin sự tha thứ của họ. Tôi khuyến khích mỗi giáo xứ tiếp tục nâng đỡ các nhóm hỗ trợ mục vụ như là “*Trở Về Nhà*” (Coming Home), cũng như các nhóm truyền giáo và các nhóm nỗ lực gõ cửa từng gia đình. Bốn phận của từng người chúng ta là phục vụ bằng tình thương và chữa lành cho những ai chúng ta gặp trong cuộc sống, đặc biệt là những người đang mang thương tích và cảm thấy Giáo Hội lãng quên. Tôi xin anh chị cùng tôi cầu nguyện và mở rộng con tim cảm thông đến những đau thương của họ để họ được sự chữa lành. Tôi đã cam kết và sẽ giữ lời giao ước là bảo vệ nguy cơ có thể dẫn tới đau khổ giữa chúng ta, cũng như thêm vào những điều luật mới để bảo đảm mọi nơi trong giáo phận đều được che chở.

Đối với phần đông chúng ta, vấn đề chính là sự hờ hững hơn là nỗi đau thương. Sau đây là một số điều làm tôi suy nghĩ:

- Những chương trình huấn luyện giáo lý được thành hình với các em nhỏ đang chuẩn bị ở lớp hai cho việc Rước Lễ Lần

Đầu, nhưng con số ghi danh đã giảm một cách đáng chú ý. Tại sao các em không trở lại ghi danh?

- Tại nhiều trường sở của chúng ta, ít hơn phân nửa học sinh Công Giáo tham dự Thánh Lễ Chúa Nhật với gia đình. Tại sao các em này lại không có mặt trong những Thánh Lễ ấy?
- Cùng với các Giám Mục khác, tôi ban phép Bí Tích Thêm Sức cho hàng trăm em vào mùa Phục Sinh, phần đông các em đều là những người trẻ năng nổ đã từng phục vụ trong những các công việc thiện nguyện và đã phấn khởi qua kinh nghiệm những cuộc tĩnh tâm Thêm Sức. Tại sao sự sốt sắng đã dẫn tới Bí Tích Thêm Sức lại phai nhạt? Những bạn trẻ với trái tim tốt lành ấy đã chuyển hướng qua những thứ khác. Tại sao con số tham dự thường xuyên trong những dự án phục vụ hoặc sinh hoạt giới trẻ không thể duy trì?
- Một cách tương tự đối với những cặp vợ chồng đã đến thánh đường để cử hành phép hôn phối. Họ đã cho biết họ rất thích thú những khóa dự bị hôn nhân được tổ chức tại nhà xứ và phần lớn đã chấp nhận tính chất bí tích của lời thề mà họ đã thề hứa với nhau trước mặt Thiên Chúa. Sau ngày thành hôn, tại sao có quá ít người tham dự vào sinh hoạt và đời sống trong giáo xứ của họ?
- Ngay cả giữa hàng trăm những người trưởng thành, những người mà tôi chọn lựa cho các bí tích trong mùa Phục Sinh và mỗi Mùa Chay, những người đã biểu lộ lòng nhiệt thành qua nghi thức để trở thành người Công Giáo—nhưng quá nhiều người trong họ đức tin Công Giáo lại bị suy giảm theo ngày tháng tháng. Tại sao thế?
- Cũng vậy, rất nhiều giảng viên Giáo lý vẫn chưa có giấy chứng chỉ Giáo Lý Viên. Nếu chính họ chưa được huấn luyện kỹ càng, thì làm sao họ có thể chia sẻ đức tin đầy đủ và sâu

sắc? Và nếu họ chưa đủ kiến thức sâu xa rõ ràng, thì họ làm sao họ giúp con em chúng ta bồi đắp thành những người Công Giáo trưởng thành?

- Công Giáo là một tôn giáo lớn nhất tại Quận Cam, nhưng tại sao tôi được báo cáo là con số lớn thứ nhì được gọi là “những người đã một thời là Công Giáo”. Tôi cho rằng họ là những người tốt lành. Tại sao đức tin Công Giáo trở nên ít quan trọng, mà tôi cho rằng nó lại rất cần thiết cho tất cả chúng ta?

Mặc dù có rất nhiều nỗ lực của nhiều người—nỗ lực được coi là quảng đại, hy sinh và dấn thân, mà tôi rất biết ơn. Tuy nhiên, đức tin và lòng nhiệt thành của nhiều người Công Giáo xem như vẫn chưa đạt tới “khối lượng đáng kể” cần thiết để giữ vững đức tin Công Giáo và tiếp tục thực hành trong cuộc sống; và tôi lo sợ sẽ còn nhiều người nữa trong chúng ta có thể đi vào chiều hướng này của họ. Mặc dù một số rất ít trong chúng ta có thể sẽ phản bội Thiên Chúa, nhưng lại nhiều người một cách không cố tâm để Thiên Chúa trở thành mỗi ngày một ít quan trọng trong đời sống thường ngày của mình.

Tuy nhiên, đức tin và lòng nhiệt thành của nhiều người Công Giáo xem như vẫn chưa đạt tới “khối lượng đáng kể” cần thiết để giữ vững đức tin Công Giáo và tiếp tục thực hành trong cuộc sống

Thiên Chúa sẽ đổi mới đức tin của chúng ta nếu chúng ta kêu xin Ngài; tôi kêu mời anh chị em hãy tự làm cho mình một điều quyết tâm riêng. Ít năm trước đây, một số anh chị em trong vai trò lãnh đạo đã được tham dự vào nỗ lực đưa ra cách thức để phát triển một đường lối khuôn đức đức tin Công Giáo cho toàn giáo

phận. Tôi xin cảm ơn tất cả các tham dự viên, đặc biệt là nhóm tổng hợp Reid and Associates đã điều hợp cho buổi họp trên. Nhiều lời phê bình được bao gồm trong bản tường trình đúc kết,

“Nhiều Chi Thể Nhưng Tất Cả Là Một Thân Thể” đã được và hiện đang áp dụng. Tôi hy vọng rằng một số những thay đổi này sẽ giải bày những câu hỏi mà tôi vừa nêu trên. Và tôi cũng kêu gọi tất cả mọi phận vụ hiện hành trong giáo phận, giáo xứ, trường học và dòng tu, quan tâm đến những vấn đề này, đó là nhắm tới việc phát triển và canh tân đời sống tâm linh. Các chiến lược và các cải tiến có tổ chức này sẽ đạt được ít hiệu quả nếu không có sự cam kết của từng tín hữu để hiểu biết, yêu mến và sống đức tin của mình. Chỉ hiểu biết, nhiệt tâm, và dấn thân cho niềm tin không đủ, mà chúng ta cần phải có cả 3 chiều kích trên.

Một đức tin như thế cũng là điều tốt nhất mà chúng ta có thể đem lại cho gia đình, lối xóm, các cộng sự viên, và cho xã hội của chúng ta. Đức Gioan Phaolô II đã nói, “Tặng vật cao cả nhất mà Giáo Hội có thể ban cho thế giới bất ổn và lạc lối của thời đại chúng ta là sự hình thành trong mỗi một Kitô hữu một đức tin vững vàng, một niềm xác tín đối với những gì thiết yếu trong tinh thần khiêm tốn và hân hoan”².

Tôi biết rằng điều này không dễ dàng vì đời sống của chúng ta có thể trở thành đầy áp, quá bận rộn, hoặc nhiều đòi hỏi đến nỗi chúng ta lạc xa hình bóng Thiên Chúa, tình yêu và lòng thương xót và những sự lôi cuốn đối với những gì là thánh thiện. Những áp lực bắt buộc chúng ta phải khôn lanh sinh sống giữa lòng đời, sự quan tâm chăm sóc cho gia đình của mình và việc thành đạt trong xã hội là những điều có thể khiến chúng ta càng ngày càng lơ là đời sống cầu nguyện, học hỏi đức tin, phục vụ tha nhân và tham dự vào đời sống bí tích của Giáo Hội. Chúng ta có thể sẽ hỏi “Chúa đi đâu” khi chúng ta là người trôi dạt.

II. LỜI CAM KẾT CÁ NHÂN

² John Paul II, *Catechesi Tradendae: On Catechesis in Our Time*, no. 61.

Một trong những sức mạnh của người Công Giáo tại Hoa Kỳ là lòng ao ước và sự quyết tâm sống đức tin. Chúng ta không thuộc về Giáo Hội chỉ vì thói quen, hay muốn được người khác trọng vọng. Chúng ta làm những gì chúng ta làm, không phải để được tiếng khen, mà là vì chúng ta tin tưởng vào những sự ấy. Chúng ta thẩm định tính cách chân thực nơi niềm tin tôn giáo của người khác ở mức độ họ dẫn thân của họ. Lối biểu lộ tính độc lập của người Hoa Kỳ là điều căn bản cho chúng ta dựa vào để thấy được ý thức người của người Công Giáo.

Trong tinh thần đó, tôi mời gọi mỗi người Công Giáo trong Giáo Phận Orange hãy tự vấn lương tâm mình và hãy nhìn vào lối sống của mình:

- *Phải chăng anh chị em đã trôi dạt khỏi trục neo tinh thần? Sự thu hút bởi những gì là thánh thiện có mạnh hơn những ước muốn của thành công và tiếng tăm và nhàn hạ? Nếu Thiên Chúa của chúng ta không phải là trung tâm của đời sống chúng ta, vậy đâu là bước khởi đầu để chúng ta đưa Ngài trở lại vị trí thánh thiện ấy?*
- *Lần cuối anh chị em học hỏi về đức tin Công Giáo của mình là khi nào? Anh chị em không thể xây dựng đời sống trưởng thành của mình trên nền tảng một đức tin non nớt.*
- *Có lẽ anh chị em cảm thấy khó khăn để yêu mến đức tin của mình khi chính anh chị em cũng thắc mắc và phê phán về đức tin mà anh chị em không bao giờ đào sâu tìm hiểu để truyền đạt. Làm thế nào anh chị em có thể đối diện với những điều này?*
- *Anh chị em có dành thời giờ để chia sẻ đức tin mình với những người khác, đặc biệt là với gia đình và những bạn bè thân quen của mình không? Anh chị em có biết cách thức làm thế mà không mang tiếng khoe khoang lòng đạo đức*

hoặc sự công chính của chính mình. Nói một cách khác, bằng một cách thế mà người khác cảm thấy bị thu hút?

- *Anh chị em có bị những người khác tiếp tục hỏi mình về đức tin mà anh chị em không thể trả lời được? Có lẽ anh chị em cần phải đào sâu hiểu biết hơn về đức tin vì họ.*
- *Điều gì anh chị em nghĩ là cần thiết cho việc tăng trưởng đức tin Công Giáo của mình lúc này? Và bước kế đến là gì?*
- *Phải chăng anh chị em mong muốn đức tin của mình được khôn đức sâu sa hơn và tốt lành hơn, hoặc sung mãn hơn? Hoặc đức tin ấy cần được chữa lành hoặc lớn lên, trưởng thành hơn, hoặc được thanh luyện bởi những yếu tố bên ngoài? Anh chị em có muốn cảm nhận hoặc sống đức tin cách sâu sắc và tin tưởng hơn? Anh chị em có mong ước đức tin sẽ đi trước mặt mình, hoặc cũng cố những bước chân yếu đuối, hay giúp anh chị em quyết định những gì phải làm trong suốt cuộc sống của mình? Đức tin có thể giúp anh chị em trở thành tinh tuyền hơn hoặc chính trực hơn, tốt lành hơn, tin tưởng hơn và khiêm tốn hơn, hoặc dẫn thân hơn cho những nhu cầu của người khác? Lúc này đây, phải chăng đức tin có thể giúp anh chị em nói lên một cách dũng cảm hơn hoặc trở thành một người biết lắng nghe hơn? Anh chị em có cần đức tin để kìm hãm khởi cảm dỗ và sao nhãng, hoặc thêm năng lực thăng tiến đời sống bằng lời nói và hành động?*

“Tặng vật cao cả nhất mà Giáo Hội có thể ban cho thế giới bất ổn và lạc lối của thời đại chúng ta là sự hình thành trong mỗi một Kitô hữu một đức tin vững vàng, một niềm xác tín đối với những gì thiết yếu trong tinh thần khiêm tốn và hân hoan.”

Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II

- *Lúc này đây anh chị em thắc mắc gì về đức tin của mình mà trước đây anh chị không để ý tới?*

III. ĐỨC TIN SÁNG NGỜI

Như anh chị em thuộc giáo phái Tinh Lành (Kitô Hữu truyền bá phúc âm) xác nhận rằng, mỗi người tin vào Đức Giêsu phải chọn ngài như vị Cứu Chúa và Thiên Chúa của mình. Đặc tính của truyền thống của đạo Công Giáo là chúng ta công khai kam kết đời sống trong cộng đoàn Kitô hữu. Đức tin của chúng ta là một đức tin cá nhân nhưng nó lại không riêng tư. *Cùng nhau* chúng ta suy gẫm, cầu nguyện, và xin ơn linh ứng của Chúa Thánh Thần. *Là một thân thể của Đức Kitô*, chúng ta quây quần chung quanh bàn thánh Chúa và lãnh nhận các bí tích. Một cách chắc chắn và quyết tâm, chúng ta *cùng nhau* thi hành những lệnh truyền của Ngài, đặc biệt là săn sóc cho người nghèo khổ và yếu kém. Mặc dù tôi cố gắng để hòa hợp liên kết những gì tôi lãnh nhận cho riêng mình, nhưng đức tin của tôi vẫn không bao giờ là *đức tin của riêng tôi*, đức tin tôi thông phần vào đức tin chung của *chúng ta*.

Những người Công Giáo chúng ta không tự mình khép kín; chúng ta cần tham dự vào xã hội nơi chúng ta sống. Là những người Công Giáo tại đất nước Hoa Kỳ, chúng ta đã được biết đến qua những đóng góp có ảnh hưởng rộng lớn đối với chính trị, văn hóa, y tế, thương mại, và nghệ thuật. Đây là một trong những cách thức chúng ta phúc âm hóa môi trường. Chúng ta sống đức tin theo những tập tục và nền văn hóa của chúng ta. Chúng ta cũng dựa vào xã hội để hỗ trợ những giá trị và những hành động để phát triển tính cách, sự sáng tạo và thẩm định bên trong cộng đồng.

Chúng ta giờ đây sống trong một thế giới khác hầu hết với những gì mà chúng ta đã lớn lên, cho dù chúng ta xuất thân từ nền văn hóa nào. Có những người trong chúng ta trở thành Công Giáo cách “nhập nhĩm.” Như không khí chúng ta thở, đức tin của chúng

ta như luôn luôn có đó. Chúng ta khám phá đức tin qua nền văn hóa chúng ta đã được thắp nhập: qua cách thức gia đình chúng ta mừng các ngày lễ trọng, qua những hình ảnh đạo chúng ta đeo quanh cổ, đặt nơi phòng ngủ và trên xe. Chúng ta thấy được gương đạo hạnh nơi thân nhân và bạn hữu chúng ta. Chúng ta được khởi hứng bởi đời sống của các thánh. Tâm hồn của chúng ta như được trút khỏi sự mỗi mệt khi chúng ta bước vào một thánh đường mang mùi trầm hương thơm ngát. Và đúng vậy, những hành động và ước muốn chúng ta thường được thách đố bởi những luân lý cao cả của Giáo Hội. Đức Tin Công Giáo như rất quen thuộc, đến độ chúng ta xem ra coi thường.

Thời gian thay đổi nhiều và lối sống hiện tại trong đất nước Hoa Kỳ khiến chúng ta phải ưu tư lo lắng. Mở truyền hình lên, chúng ta thấy người ta nôn nóng để thắng một triệu đồng tiền thưởng trên một chương trình, hoặc trở thành một thiếu nữ xinh đẹp được tuyển chọn bởi một chàng điển trai trên Chương Trình Thực Tế (Reality Show). Hãy tìm trên màn điện toán, trong mục tìm tòi, và nó sẽ giới thiệu tin tức và những hình ảnh về bất cứ điều gì có thể tưởng tượng được, tuy đây không phải tất cả những gì xứng đáng để xem. Giữa những phim ảnh trình chiếu tại các rạp địa phương, anh chị em thấy rằng có rất nhiều đề cao bạo động hoặc cung cấp cho con người những ước muốn sôi động.

Trong môi trường như vậy chúng ta giờ đây cần suy nghĩ thường xuyên hơn về chính mình như những đơn vị hơn là những phần tử của một cộng đoàn, như một người đã cam kết nhắm đến ích lợi chung. Người khác nói chúng ta là những người tiêu thụ, chứ không phải những công dân, vì cách thế thịnh hành của xã hội chúng ta là quan tâm đến nền kinh tế chứ không phải sự chia sẻ đời sống của chúng ta và những giá trị không thể mua bán.

Mục tiêu của tôi không phải là bày tỏ sự xót xa về nền văn hóa của chúng ta hoặc phàn nàn về những sự dữ của xã hội, nhưng

một cách đơn giản chỉ cho biết làm cách nào những người Công Giáo chúng ta phải thực tế hơn về ảnh hưởng cách tai hại của tình thần và nền văn hóa thế tục mà có thể gây thiệt hại tới đức tính và niềm tin Công Giáo. Nhiều năm qua,

Để duy trì đức tin Công Giáo đích thực, chúng ta ngày nay phải sống đối nghịch với văn hóa.

các phụ huynh và các nhà giáo dục đã phàn nàn về những ảnh hưởng này trên giới trẻ của chúng ta, nhưng chúng ảnh hưởng từng người chúng ta. Để duy trì đức tin Công Giáo đích

thực, chúng ta ngày nay phải sống đối nghịch với văn hóa. Những người Công Giáo không bao giờ được quên rằng những quyết định căn bản của chúng ta phải được giáo huấn bằng những lời giảng giải của Chúa Giêsu hơn là chủ nghĩa thực dụng lạnh nhạt của tiêu thụ kinh tế hoặc do những thích thú nhất thời của chúng ta.

Tôi thích đi ra ngoài xem phim hoặc dùng bữa và vui thích cuộc sống tốt lành ở Quận Cam như ai khác. Nhưng chúng ta có để nó cuốn hút không? Phải chăng nó trở thành quan trọng hơn cuộc sống một người Kito hữu? Khi bị chói tai bởi những lời quảng cáo, chúng ta bắt đầu rự thuyết phục mình rằng, chúng ta “cần” một máy điện toán nhanh nhất, chiếc xe nhanh nhất, hoặc những sản phẩm thời trang mới trên thị trường. Như phần đông những người chung quanh, chúng ta hay hy vọng một sự thăng thưởng, một lối sống giàu có hơn, và những phần thưởng khác do sự thành công của trần thế. Nhưng nếu chúng ta muốn được biết đến là những người Công Giáo đạo đức và đầy nhiệt huyết hơn là những người tiêu thụ giới, thì đức tin Công Giáo của chúng ta cần có đủ sức mạnh để chống giữ chúng ta khỏi sự áp đảo đối với mọi ham muốn vô độ mà kìm hãm chúng ta khỏi trở thành những vị thánh mà Chúa Giêsu đã mời gọi. Điều này sẽ giúp chúng ta quan tâm tới tha nhân, đặc biệt là những người cần sự giúp đỡ của chúng ta, và chúng ta sẽ bớt tìm kiếm thỏa mãn riêng cho mình.

IV. HÃY ĐỂ NÓ TRỞ THÀNH MỘT NỖ LỰC CHUNG

Qua những chương trình *Canh Tân, Môn Đệ Trong Sứ Vụ, Cursillo, Thăng Tiến Hôn Nhân* và các phong trào Công Giáo tiến hành khác, nhiều người trong anh chị em trong các nhóm trên công nhận rằng thông thường họ dễ dàng tìm được câu trả lời cho những thắc mắc của họ về đức tin qua các nhóm chia sẻ. Vậy, tôi mời gọi tất cả những nhóm này, đương nhiên bao gồm các ủy ban, hội đồng, những nhóm cầu nguyện và những nhóm hội họp tại các giáo xứ, hãy dùng ít thời gian trong những tháng tới để cùng nhau suy nghĩ về những điều thiết thực để giúp chúng ta sống đức tin giữa thời đại hôm nay?

Chúa Giêsu cảnh tỉnh chúng ta: “Tinh thần thì hăng hái, còn thân xác thì yếu đuối” (Mt 26:41). Bao nhiêu người trong chúng ta đã kết thúc buổi tĩnh tâm hoặc tĩnh huấn tại các giáo xứ bằng quyết tâm đến gần với Đức Kitô hơn, nhưng lòng nhiệt tình này trở nên nguội lạnh quá nhanh chóng? Lý do là xác thịt yêu thích những gì dễ dãi hiện có, nó không muốn gì ngoại sự tiện nghi thoải mái. Tinh thần xác thịt như là một con chó dễ thương, có nghĩa là nó ung dung vui vẻ nằm ngủ trên sàn nhà dưới chân của anh chị em. Mặt khác, ân sủng mà Thiên Chúa ban cho chúng ta là để biến đổi chúng ta. Ân sủng thì tinh luyện, như những nhà huấn luyện anh chị em gặp tại các phòng tập thể dục khuyến khích ngày một tiến bộ và gắng sức thêm. “Không cố gắng, không thành công.” Mặc dù chúng ta có thiện tâm, nhưng chúng ta vẫn thường xuyên chiến đấu cách mạnh mẽ. Thay đổi là một điều khó khăn. Nếu không vậy, Chúng ta đã không thể là những người nhỏ nhắn, khỏe mạnh, và có tiền bạc trong các chương mục tiết kiệm của chúng ta? Nếu không có đức tin mạnh mẽ, tất cả chúng ta sẽ không có đủ sức chống lại mọi thách đố bởi bệnh tật, tai ương, tội lỗi, sự dư, hoặc ngược đãi.

Lúc này, anh chị em có thể thắc mắc hỏi: “Làm sao tôi phải hiểu và thực hành đức tin Công Giáo của mình một cách đầy đủ? Giáo hội kỳ vọng nơi tôi những gì?” Điều này mỗi người chúng ta phải trả lời cho chính mình một cách rõ ràng. Thật vậy, mỗi người chúng ta cố tìm xem điều gì Thiên Chúa mong muốn nơi mình trong trạng huống của đời sống của mình. Đây là một số điều để anh chị em tìm hiểu và cầu nguyện. Nếu anh chị em đọc Thánh Kinh, anh chị em sẽ thấy rằng Chúa Giêsu chọn lựa các môn đệ đầu tiên của Ngài theo những tiêu chuẩn này.

Nói cho cùng, đức tin vượt ngoài giới hạn hiểu biết của chúng ta, một sự hiện hữu vượt ngoài tầm nhìn và hiểu biết, một tiếng nói có thể làm ngỡ ngàng chúng ta và lôi kéo chúng ta ra ngoài sự thích thú chính mình, ngay cả vượt ra ngoài những gì mà chúng ta có thể hiểu.

V. GẶP GỠ CHÚA KITÔ HOẠT ĐỘNG TRONG CHÚNG TA

Thánh Phaolô nói với tín hữu Corintô: Anh em hãy tự xét xem mình cũ cịn sống trong đức tin hay không. “Anh chị em hãy tự xét xem mình có còn sống trong đức tin hay không. Hãy tự kiểm điểm. Anh chị em chẳng nhận thấy là Đức Giêsu ở trong anh chị em sao?” (2 Cor. 13:5) Đức tin của chúng ta chỉ mang ý nghĩa thật sự khi chúng ta nhận ra Chúa Kitô chiếu sáng như thế nào trong *chúng ta*.

Đức tin mà chỉ nhìn như một bổn phận, hoàn tất những đòi hỏi và kỳ vọng, miễn cưỡng vâng lời những gì mà một người được bảo phải làm hoặc hành động trong sự bắt buộc, thì không phải là đức tin hành động và không có kết quả lâu dài. Thay vì cố gắng thỏa mãn tiêu chuẩn của một số người, Chúa Giêsu kêu gọi mỗi người

chúng ta đến và theo Ngài. Anh chị em nghĩ đâu là động lực khiến Mẹ Chân Phước Têrêsa thức dậy mỗi buổi sáng? Sự hiện diện của tình yêu Chúa Giêsu trong trái tim của mẹ. Điều gì khiến các vị tử đạo như thánh Justin và thánh Bôniphasiô vui chịu phiên tòa xử tử hình? Đó là lòng tin vững vàng nơi sự hiện diện của Đức Kitô. Chân Phước Junipero Serra, dù chân bị thương vẫn đi bộ tới Trụ Sở Truyền Giáo Juan Capistrano lên xuống theo bờ biển California bởi vì ngài cũng đã được Chúa cảm hóa. Chứng từ của các thánh nói lên là đức tin của chúng ta trở nên của riêng chúng ta khi chúng ta cảm nghiệm sự hoạt động của Thiên Chúa không phải chỉ đức tin chung trong Giáo Hội, hoặc của người khác, nhưng phải của *chúng ta* nữa. Khi chúng ta tìm gặp trong chính mỗi người chúng ta tiếng nói của một bạn đồng hành, một tiếng nói hướng dẫn mạnh mẽ mà không phải là của mình, một người bạn nói với chúng ta về sự thật sẽ giải thoát chúng ta. Vì thế, không gì sẽ chia rẽ chúng ta khỏi tình yêu của Đức Kitô. Thánh Phaolô nói rằng: “Ai có thể tách ta ra khỏi tình yêu của Đức Kitô? Phải chăng gian chuân, khốn khổ, đói rách, hiểm nguy, bắt bớ, gươm giáo? “Phải chăng là gian truân, khốn khổ, đói rách, hiểm nguy, bắt bớ, gươm giáo? Không. Không gì có thể tách chúng ta ra khỏi lòng mến của Đức Kitô” (Rom. 8:35-37).

Tôi xin nói rõ ràng rằng, không phải vấn đề *chúng ta cảm thấy* đức tin mạnh mẽ ra sao, là vì Chúa Giêsu đã nói với chúng ta rằng, những ai cảm thấy nghèo khó về tinh thần là những người được chúc phúc, cũng như thế đối với những người than khóc và hiền lành, những người đói khát và bị bách hại. Chúng ta thường thấy mình giống như trường hợp của người cha trong Phúc Âm thưa cùng Chúa Giêsu rằng: “Lạy Chúa, tôi tin. Nhưng xin Ngài giúp lòng tin yếu kém của tôi.” (Mc. 9:24) Cho dù trong lúc an bình hay hoạn nạn, chúng ta có khả năng bám chặt đức tin của chúng ta vào Chúa Kitô đang cư ngụ trong lòng chúng ta. Đức tin của chúng ta trở nên hiện thực khi chúng ta để Chúa Kitô nắm giữ cuộc sống

mình và khi chúng ta tin tưởng nơi Ngài, kể cả trong những lúc nghi ngờ và lo âu.

VI. GIAO ƯỚC VỚI MỘT ĐỨC TIN MÀ NÓ LỚN LÊN NHƯ CHÚNG TA LỚN LÊN VẬY

Đức tin sống động là một hạt cải phi thường mọc lên thành một cây càng lớn phi thường hơn (Cf. Mt 17:20). Như cây thay đổi thì con người cũng vậy. Đời sống đức tin mà chúng ta đã cảm thấy khi còn nhỏ, mộc mạc dễ thương, nhưng sẽ không đủ để giúp chúng ta như một người trưởng thành. Những gì chúng ta tin tưởng như một em ở lớp 12 không thể đủ để giúp chúng ta đương đầu với những thử thách của những bậc làm cha mẹ hoặc những bất trắc của một nhà giải phẫu, một giáo sư, một nhân viên công lực, hay đột nhiên phải đối đầu trong công việc của mình. Nhiều người chúng ta ở tuổi trung niên đã khám phá ra rằng những ngôi sao nào đó đã hướng dẫn tuổi trẻ của mình đã không còn đủ ánh sáng để chiếu soi vào giai đoạn kế tiếp của đời mình; và chúng ta cảm thấy như mình cần bắt đầu lại. Đối với những người hoang mang về cái chết đang gần kề, nhiều người trong họ thường xuyên đối đầu với những hồ nghi mới hoặc những câu hỏi về những ngày cuối đời của họ. Flannery O'Connor, nhà văn Công Giáo đã hiểu những trần trở này trong đời sống của mình. Bà đã nói: “Tôi thấy những khó khăn trong cuộc sống là cách tôi luyện đức tin của tôi... mức độ tôi hiểu về Thiên Chúa thì hạn hẹp.”³ Nói cho cùng, đức tin vượt ngoài giới hạn hiểu biết của chúng ta, một sự hiện hữu vượt ngoài tầm nhìn và hiểu biết, một tiếng nói có thể làm ngõ ngang chúng ta và lôi kéo chúng ta ra ngoài sự thích thú chính mình, ngay cả vượt ra ngoài những gì mà chúng ta có thể hiểu.

³ Flannery O'Connor, *The Habit of Being* (New York: Farrar, Straus and Giroux, 1979.) p. 353-354.

VII. YÊU MẾN ĐỨC TIN CỦA CHÚNG TA

Một người khôn ngoan kia đã có lần nhấn nhủ: “Đừng hỏi những kẻ yêu bạn tại sao họ yêu bạn. Nếu họ bảo họ yêu bạn vì bạn đẹp, liệu họ sẽ còn yêu bạn khi bạn trông héo tàn? Nếu họ yêu bạn vì vẻ quyến rũ và thông minh, thì điều gì xảy ra khi trí khôn bạn mất đi sự bén nhạy của nó? Nếu họ yêu bạn bởi vì những tài năng và khéo léo của bạn, liệu họ sẽ yêu bạn khi bạn mất đi tính chính xác, suy nghĩ hoặc những tài năng đã tháo vát? Không, bạn chỉ thực sự được yêu bởi những người khi hỏi tại sao họ yêu bạn, họ chỉ biết trả lời “Tôi không thể nói được”. Tóm lại, chúng ta chỉ thực sự trao ban tất cả con người của mình cho những gì chúng ta yêu, chứ không phải những gì chúng ta tôn trọng. Và đó là điều mà tại sao Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II đã nói với giới trẻ họp mặt tại Toronto ít năm trước đây: “Nếu các con yêu mến Chúa Giêsu, thì hãy yêu mến Giáo Hội của Ngài. Ở những thời điểm khó khăn của đời sống Giáo Hội, việc theo đuổi sự thánh thiện càng trở nên khẩn thiết hơn.”

Đức tin là sự đáp trả lại Thiên Chúa như Mẹ Maria vậy. “Lạy Chúa, con không hiểu hết được, nhưng xin hãy làm cho con như thánh ý Chúa.”

Đức Tổng Giám Mục Oscar Romero

Một số người thích truyền thống phong phú của giáo hội, sức mạnh thần học và những thành quả nghệ thuật. Một số khác thích giáo hội bởi những mẫu gương của các thánh nhân, những huyền bí, những tiên tri và các vị tử đạo của giáo hội. Nhiều người bị thu hút bởi giáo hội vì họ tìm thấy sự giúp đỡ, hỗ trợ mà họ tìm thấy từ việc chăm sóc của các linh mục, các tu sĩ nam nữ và giáo dân; đó là nơi mà họ tạm cư trong những thời điểm khó khăn, là ngọn đèn pha chiếu sáng họ trên đường đi. Không ít người chân thành nhớ đến giáo hội vì giáo hội đã cho họ đặc tính và cái sườn mà từ đó họ tiếp tục phát triển. Một số khác ngưỡng mộ giáo hội về những gì mà giáo hội sẽ trở thành vào cuối thời, đó là Thành Giêrusalem

mới và huy hoàng từ trên cao. Tất cả những điều này (và nhiều điều khác nữa) cũng đáng quý, nhưng lòng yêu mến thực sự dành cho Giáo Hội thì khó diễn tả vì nó vượt ngoài những biểu tượng này ngay cả khi Giáo Hội không thỏa mãn những hy vọng và đòi hỏi của chúng ta.

Giáo hội còn là giáo hội của tội nhân, giáo hội không ngừng cần đổi mới. Lòng mến bền đỗ sống động ngay cả trong những lúc chúng ta không hài lòng, không tỉnh ngộ và bức tức với giáo hội. Thật vậy, nỗi đôn đau ảo tưởng về giáo hội lại càng nhức buốt và khốn khổ hơn, bởi vì những sự mong đợi quá cao với của chúng ta. Đức Tổng Giám Mục Oscar Romero đã nói, “Đức tin là sự đáp trả lại Thiên Chúa như Mẹ Maria vậy.” Ngài nói tiếp, “Lạy Chúa, con không hiểu hết được, nhưng xin hãy làm cho con như thánh ý Chúa.”

VII. SỐNG ĐỨC TIN LÀ MONG ƯỚC VÀ SẴN SÀNG ĐƯỢC HY SINH

Gần đây một số người đã kể cho tôi nghe về một y tá lo cho các bệnh nhân trong thời kỳ nguy kịch tại Bệnh Viện Thánh Giuse. Cô cũng là người đã muốn trở thành một giáo lý viên trong giáo xứ của mình. Người y tá này đã tha thiết mong muốn được trở thành một giảng viên giáo lý tốt đến nỗi sau 12 giờ làm việc tại bệnh viện, lại vội vàng đến lớp học mặc dù phải bỏ cả cơm chiều. Dĩ nhiên, không ai trong chúng ta có thể than trách cô nếu cô than là quá mệt, để về nhà gác chân ngồi nghỉ. Nhưng cô đã muốn trở thành một giảng viên giáo lý giỏi, vì cô cũng là một y tá giỏi vậy. Cô nhận rằng có những lúc phải khó khăn, nhưng đó là điều cô sẵn sàng làm. Sống đức tin không phải chỉ là sống những lúc thuận tiện hoặc vui mừng, nó đòi hỏi một cái giá, nó chối từ sự dễ dãi. Và như vậy sự hy sinh xem như không còn phải là một việc nặng nề. Tình yêu của chúng ta đối với Thiên Chúa trở thành một cái gì

khiến chúng ta mong mỗi được dâng trao. Đức tin được ấp ủ cách tự do sẽ trở thành một đức tin hy sinh cách yêu mến.

IX. KHÁM PHÁ MỘT ĐỨC TIN ĐẦY TRÀN

Làm sao chúng ta có thể biết được chúng ta có một đức tin như thế? Bà Flannery O'Connor giải thích rằng: “Điều duy nhất chúng ta biết được chúng ta có tin hay không là do những gì chúng ta làm.” Thánh Phaolô đã hãnh diện về giáo hội ở Macêdonia: “Trải qua bao nỗi gian truân, họ vẫn chan chứa niềm vui; giữa cảnh khó nghèo cùng cực, họ lại trở nên những người giàu lòng quảng đại (2 Cor. 8:2). Đức tin sống động và kiên trì có năng lực đánh động tha nhân, chỉ trao ban mà không so đo tính toán. Thánh Phaolô nói rằng “nó tuôn tràn ra.”

Nhiều người có được cuộc sống coi như là tốt đẹp, nhưng dường như họ vẫn cảm thấy lảng lo vì họ không có đủ thời gian để làm mọi sự, họ lo lắng tìm cách đạt tới mục đích kế tiếp, và luôn đề phòng chống lại những tình huống rối ren có thể xảy đến. Đời sống đức tin tốt đẹp hơn mang lại cho con người sự hiểu biết đầu là giá trị thật để họ chú tâm sống cho những điều ấy. Họ mở rộng lòng cho sự linh ứng của Chúa Thánh Linh. Những môn đệ như thế dễ dàng kết bạn, ngay cả với những người e thẹn, và họ lấy làm vui mừng khi họ có cơ hội giúp đỡ tha nhân. Họ có một đức tin đầy tràn.

X. LÒNG TRI ÂN ĐỐI VỚI QUÀ TẶNG ĐỨC TIN

Dấu hiệu chắc chắn nhất trong tất cả các dấu hiệu vẫn là lòng tri ân. Tâm điểm của đời sống Công Giáo là Thánh Thể, là Mình Máu của Chúa Giêsu trao hiến cho chúng ta, chẳng những để nuôi dưỡng đức tin của chúng ta, mà còn là phương tiện cho chúng ta trong việc tôn thờ Chúa Cha, với lòng cảm mến về quà tặng Ngài

trao ban là chính người Con Ngài cho chúng ta. Người môn đệ trung thành là người biết điều gì là trường cửu, điều gì mang lại lợi ích lâu dài, điều gì soi sáng chúng ta trong những lúc tăm tối nhất, đó quà tặng đức tin mà Thiên Chúa đã ban cho chúng. Và còn gì có thể diễn đạt cách tự nhiên cho bằng lòng tri ân về quà tặng cứu rỗi này?

XI. LỜI MỜI GỌI SAU CÙNG

Trước hết, tôi xin cảm ơn anh chị em đã bỏ thời gian đọc bức thư này. Cảm ơn anh chị em đã đáp lời mời gọi này để suy nghĩ về mức độ anh chị em tham dự vào đức tin Công Giáo của chúng ta. Tôi sẽ cầu nguyện cho anh chị em trong việc tìm kiếm phương cách để canh tân và đào sâu đức tin và sống đạo như tôi hằng hy vọng anh chị em có thể quyết tâm thực hiện. Tôi rất muốn nghe về những gì anh chị em sẽ quyết định làm, và điều đó tiến hành đến đâu. Hãy nói cho tôi biết bước chọn lựa kế tiếp trong việc hình thành đức tin của anh chị em. Hãy nhớ rằng giáo phận của anh chị em, và giáo xứ của anh chị em, luôn sẵn sàng giúp đỡ anh chị em; bằng cách thăm viếng trang web hay lấy tờ thông tin hằng tuần, anh chị em sẽ tìm được những nguồn liệu cần thiết. Bằng không, xin anh chị em cứ việc hỏi. Nếu anh chị em muốn học hỏi thêm về sự hình thành đức tin, xin anh chị em hãy duyệt qua mục tài liệu đọc thêm ở cuối bức thư này. Nhờ ơn Chúa, tất cả chúng ta có thể đến gần với Chúa Kitô hơn qua việc học, yêu mến, và sống đức tin Công Giáo của chúng ta.

Một số người quan niệm lầm lẫn ở chỗ họ cho rằng tất cả những gì một vị giám mục cần phải làm thì chỉ cần nói với giáo dân thì họ sẽ làm theo. Tôi không rõ trường hợp này đã xảy ra bao giờ chưa, nhưng chắc chắn đây không phải là trường hợp ấy, cho dù có phải đi nữa, thì cũng không phải là chiều hướng của tôi. Trái lại, tôi kêu mời anh chị em hãy vui lòng làm việc với tôi trong việc

canh tân đức tin Công Giáo tại Orange County này. Nếu không có sự trợ giúp và sẵn lòng cộng tác của anh chị em, làm sao tôi có thể mời gọi mọi người sống đức tin cho sâu đậm được. Chúng ta hãy cùng nhau làm việc này—từng linh mục, phó tế, nam nữ tu sĩ, giáo viên, giảng viên Giáo lý, thừa tác viên, thiện nguyện viên, phụ huynh, và toàn dân Chúa—hãy đáp lại lời mời gọi của Chúa, hãy là những tín hữu Công Giáo khôn ngoan, yêu thương, sẵn sàng trao ban điều mà Thiên Chúa đã mời gọi mỗi người chúng ta. Hãy chung tay cùng với tôi.

Giám Mục Giáo Phận Orange

TÀI LIỆU ĐỌC THÊM

From the **U. S. Catholic Bishops:**

“Our Hearts Were Burning Within Us. *A Pastoral Plan for Adult Faith Formation in the United States.*”

“United States Catholic Catechism.”

“Sharing Catholic Social Teaching: Challenges and Directions. *Reflections of the U.S. Catholic Bishops.*”

“In Support of Catechetical Ministry: *A Statement of the National Conference of Catholic Bishops.*”

“To Teach as Jesus Did: *A Pastoral Message on Catholic Education.*”

The U.S. bishops outline the themes of message, community, and service in this timeless statement.

“Putting Children and Families First: *A Challenge for Our Church, Nation, and World.*” Presents the moral and religious dimensions of caring for children.

“Go and Make Disciples: *A National Plan and Strategy for Catholic Evangelization in the United States.*” (Tenth Anniversary Edition)

“Stewardship: A Disciple’s Response: *A Pastoral Letter on Stewardship*” (Tenth Anniversary Edition)

From the Vatican:

“General Director for Catechesis.” (GDC) Includes a general definition of catechesis and its goals and essential elements.

“The Catechism of the Catholic Church.”

“Compendium: Catechism of the Catholic Church.” Offers a synthesis, in concise form, all the essential and fundamental elements of the Church’s faith. It is a shortened form of “The Catechism of the Catholic Church.”

NHỮNG CÂU HỎI ĐỂ THẢO LUẬN

Cho các giáo hữu:

1. Kinh nghiệm của tôi về Thiên Chúa thay đổi như thế nào qua năm tháng? Những gì đã gây ra sự thay đổi này? Tôi đã có một hình ảnh khác về Thiên Chúa (hoặc sự hiểu biết về Thiên Chúa) trong đời sống?
2. Nếu tôi dùng ít phút để xác định 10 điều ưu tiên của đời tôi, đức tin của tôi, giáo hội hoặc sự mật thiết với Thiên Chúa hiện nay đứng hàng thứ mấy?
3. Tôi có những vấn nạn, sự tổn hại, hoặc phàn nàn gì về đức tin của mình mà nó vẫn tiếp tục liên quan đến sự phát triển và mở mang của giáo hội? Tôi đã làm gì để đối xử với điều này, tha thứ, chữa lành hoặc thắng vượt chúng?
4. Trong phần đầu của Thư Mục Vụ, Đức Giám Mục đã đưa ra 7 điểm khác nhau giữa thành phần tín hữu lớn tuổi. Điều này có làm tôi bối ngỡ không? Tôi có nhận ra được một điểm nào không?
5. Lần cuối cùng tôi học hỏi về đức tin của mình là khi nào? Điều gì làm cho đức tin của tôi phát triển trong lúc này? Trong tháng tới, sáu tháng tới, hoặc một năm tới, tôi sẽ dự định làm gì để đổi mới và đào sâu đức tin, lòng tin tưởng, và những việc thực hành của tôi?
6. Tôi làm thế nào để qui hướng mọi chuyện vào những lăng kính của sự học hỏi lâu dài trong đời sống? Tôi làm sao có thể làm việc với Hội Đồng Giáo Xứ để giúp làm nên một mô thức đức tin cho những người lớn tuổi như tôi?

Cho các Thành Viên các Hội Đồng Giáo Xứ, các Ủy Ban, những người Lãnh Đạo Mục Vụ, và các Tổ Chức:

1. Lòng yêu mến của tôi đối với Chúa Kitô đã được thể hiện như thế nào trong gia đình, một cách đặc biệt trong phụng vụ ngày Chúa Nhật, trong mọi quyết định đạo đức, trong đời sống tâm linh và cầu nguyện của tôi?
2. Là một thành phần sinh hoạt trong giáo xứ, tôi làm thế nào để chia sẻ và trao ra lòng nhiệt thành của tôi đối với Chúa Kitô và giáo hội cho những người tự nguyện khác của giáo xứ? Bằng cách nào tôi có thể trở nên mô phạm về tầm quan trọng của việc học hỏi trong đời sống?
3. Trong nền văn hóa ngày nay cần một nỗ lực sáng suốt để sống Phúc Âm. Làm sao chúng ta có thể thách đố những công tác mục vụ và những tổ chức mà chúng ta tham dự hầu hiểu biết hơn và sống với những giá trị Phúc Âm?
4. Nền văn hóa của chúng ta khuyến khích chúng ta hy sinh cho con cái, cho việc giáo dục, sức khỏe, lợi ích kinh tế, và tiêu khiển. Tôi cần phải hy sinh điều gì để cho lối sống đức tin trong đời sống của tôi trở thành ưu tiên?
5. Bản thân tôi có tin rằng giáo hội phải chú tâm nhiều hơn nữa vào việc giáo dục mục vụ những người lớn không? Công tác mục vụ của chúng ta hoặc những hội đoàn của chúng ta đã hỗ trợ việc nhấn mạnh công tác hình thành trong đời sống về những gì chúng ta tin như những người Công Giáo không?

Cho các Thành Viên Mục Vụ:

1. Có bao giờ tôi đã trôi dạt xa khỏi chiếc neo tinh thần của mình chưa? Sự hấp dẫn của việc cầu nguyện và phục vụ có mạnh bằng ước muốn được người đời nhận biết và sự thành

công của tôi không? Làm cách nào tôi có thể trở thành khuôn mẫu đối với tầm quan trọng của việc cầu nguyện, phụng vụ và phục vụ cho những ai mà tôi phục vụ?

2. Đây là những cách thế tôi có thể và tiếp tục dùng để phát triển mối liên hệ của tôi với Chúa Giêsu? Sự liên hệ của tôi với Chúa Giêsu ảnh hưởng như thế nào trong cung cách của tôi khi tiếp đón và giao thiệp với người khác, đặc biệt với những tín hữu trong giáo xứ?
3. Tôi khuôn mẫu sự ưu tiên và quan trọng của đời sống học hỏi như thế nào?
4. Bằng cách nào tôi có thể chia sẻ đức tin của tôi với những người khác mà không khoe khoang hoặc tìm kiếm tiếng khen. Hoặc tôi có che dấu sự hiểu biết và kiến thức của mình trong khi thảo luận về đức tin với những người khác?
5. Là một thành viên, chúng ta đã giúp thiết lập lối sống đức tin cho người lớn thành ưu tiên tại giáo xứ của chúng ta như thế nào rồi? Làm cách nào chúng ta bắt đầu chú tâm mọi việc làm qua cái nhìn của đức tin thực hành trong đời sống?
6. Thư Mục Vụ của Giám Mục có thay đổi gì đối với tôi như là một cá nhân và một mục tử? Nó kêu gọi sự thay đổi như thế nào đối với chúng ta như là một thành viên?